

Berenguer Ramon.

Penediment.

I.

Embograt s' amaga 'l cel,
 la nit torna freda y bona,
 y en la cambra del palan
 s' escotan sospirs d' engunia.

Movlades de recort
 al capsal del llit rebullen,
 y com seques calaveres
 del llit cruxeren les justes.

Que'l mal comte Berenguer
 ab sa consciencia lluyta,
 y les nits passa en ensomni
 y 'ls dias ple de tristures.

Que des la vora del govch
d' en mitx de la selva escura
din qu' un vent de sementiri
los cabells del comte estulla,

ndolant a son entorn
ays! de mort, y d' amargura
y ab son alè omplint la cambra
d' una fator de sepulcre.

Lo remors li estreny lo pit,
de ses conques los ulls fujen,
sent al cor estranyos roiechs,
espines feres que l' punxan;
y mira als pens de son llit
en la ^{forca} ~~cambra~~ una figura
que de fit a fit l' esguarda
per sos ulls llensant espurnes.

Èant l' ombra l' espahordeix,
que fortment los ulls acluca,
y ab la cara entre les mans
te retors com seca fulla.

Mes no li val cluca' 'h ulls
ni gira' 'l cap no l' ajuda,
que fins ven dins de sos parpries
l' esglayadora figura;

ni tampoch al conte val
lo cobrir sa festa nua
ab lo llens blanc de son llit
com ab mortalla fexuga;

que l' ombra sempre al devant,
per lo ulls llensant esjurnes,
crema al conte Berenguer
lo seny que en dolor s' arruga.

Debades cerca al capçal,
ni 's palpeja la cintura,
que no vola en lloch la daga
que febris per' son cor busca.

Ab desesper, de son pit
per arrabassar el lluyta,
y ab la forsa de son bras
sanchmanty hi enforza les ungles.

Y l'ombra sempre al devant
segueix esguardantlo y muda,
les estopes de son cap
relluhint com s'armadura.

Y dementes en son llit
s'amaga 'l compte ab pauca,
per lo gotich finestral,
qu'altres nits besa la lluna;
entran al alè del vent,
com del cel gayer espulles,
d'algun guayta o d'un juglar
exes troves nits perdudes:

—Germa mèn, anem a guerra,
Palestina es d'infacels;
si guanyam la Santa Terra,
també guanyarem los cels.

Pux la gent mahometana
fé 'l sepulcre del Senyor,
per la fè que'ns agermana
robaremli aytal tresor.

II.

Demati, dematinada,
quan encara 'l sol no apunta,
surit del palau, sa prosapia
celant ab ses vestidures,
cavaller de noble trassa
dret a Orient portant sa ruta,
dessorbre 'l pit una creu
y la espasa en la cintura.

Lluitant contra 'ls infacels
per' recobrar lo Sepulcre,
troba la mort... y l'oblit
l'emmantella ab sa foscuria.

Lui en vida furtà un regalmé,
ni una folla en sa mort busca;
L'homeyer de son germá
en la mort troba ventura.

Si jo moro, per mi prega;
si tu mors, pregaré a Déu;
ay, quin gotx si a l'hora 'ns sega
abrats en una creu! —

I les troves al sentir,
sent lo conte que l'abrusa
una llàgrima bullenta
de sos parpres exprimuda;
y un doll de fè dins son cor
sent naxe cristiana y pura,
mentres l'ombra va fugint
pel finestral mitx confusa,
dexas la cambra y palan
en silenci de sepulcre,
en tant que un conte en son llit
somnia jorns de venturas.

Si'n fou de gran lo sèn crim,
lo penediment bé 'l cura;
per ço son germà, de 'l cel
li esten los brassos y 'l munta.

Barcelona, 25 Janer de 1872.